

De koning ontbood toen al zijn geleerden
die te paard en per koets aan het hof arriveerden.
'Morgen, geleerden,' zei de koning beleefd,
'ik zit met een vraag, waar niemand antwoord op heeft.'
De jongste geleerde, een ijdele snaak,
zei: 'Vraagt u maar Sire, vraagt u maar raak.
Wilt u soms weten hoeveel sterren er zijn,
of hoe zwaar al het zand weegt van de Grote Woestijn?
Of hoe de belasting massaal wordt ontdoken,
of hoe...' Maar toen werd hij abrupt onderbroken.

‘Welnee,’ zei de koning, een tikje afwezig,
‘waarom gaan we dood? Kijk, dát houdt me bezig.’
Niet één der geleerden had zo’n vraag verwacht.
‘Al sla je me dood...,’ zei de jongste heel zacht.
De oudste geleerde nam toen het woord
en zei: ‘Sire, sommige mensen worden vermoord.
Anderen komen per ongeluk om,
maar de meesten sterven gewoon van ouderdom.’
De koning zei kribbig: ‘Ja, dat wist ik allang,
maar wat is toch de dood? En waarom ben ik zo bang?’
De knapste geleerde zei: ‘Mag ik soms eens even,
misschien moet u, Sire, met de dood leren leven.’

De koning sprong op, zijn woede was groot,
en hij schreeuwde: 'Ik eis een antwoord, wat is de Dood?'

Toen sprak een geleerde met veel fantasie:
'Zal ik nu eens zeggen hoe ik dat nu zie?
Kijk, de Dood komt je halen, de Dood raakt je aan
dus de Dood moet in levenden lijve bestaan.
We moeten hem vangen, dan zijn we eraf.
Leve het leven! Weg met het graf!
'Ach, de Dood,' zei de knapste, 'is niet te verslaan,
want als je hem beetpakt dan ga je eraan.'

Maar toen kreeg de koning een schitterend plan,
hij zei: 'Ik ken een stokoude, doodzieke man.
Hij heeft, schat ik, nog maar een uurtje te gaan
dus de Dood komt hem halen, de Dood komt eraan.
We bouwen een glazen kooi om zijn bed
en de deur wordt uitnodigend opengezet.
Is de Dood eenmaal binnen, op weg naar zijn prooi,
dan sluiten wij snel de deur van de kooi.'

